

La carretera de Tossa

Es com un llarg mirador damunt dels penyals, solcats d'ones inquietes. L'asfalt zigzagueja entre els pins i els suros, i els roquissars de l'Ardenya. El mar dibuixa una línia impertorbable, d'un blau espès, delicat i brillant, i uns núvols acaben d'omplir les resquícies del paisatge per donar-li un toc de versemblança. El camí comença damunt dels nínxols del cementiri de Sant Feliu de Guíxols i passa davant del mur que clou la mansió de la senyora baronessa. El terme de Santa Cristina d'Aro treu el nas una mica més avall, per la platja del Canyet. Fan pagar entrada. Després venen altres cales, que també exerceixen el dret d'admissió i, just després del cartell que ens informa que hem deixat el Baix Empordà per entrar a La Selva, un trencant ens porta a l'ermita neoromànica de Sant Grau d'Ardenya. El pati del recinte, en forma de claustre, fa olor de diumenge, carns a la brasa i arròs per quinze. Baixem de nou a la carretera i davant de cala Giverola veiem una avioneta que arrossega una pancarta on diu «Democràcia Sí». A partir d'aquest punt la carretera va perdent la seva gràcia, les urbanitzacions s'empoderen del paisatge i els residus humans apareixen per les vores, estem a punt d'arribar al destí i l'encanteri de la Costa Brava sembla que s'esvaeixi a cada pas. Un motorista ens avança, malgrat els senyals que ho prohibeixen, i el soroll de la motocicleta ens acaba de despertar del somni. Entre la polseguera i el fum emergeixen edificacions sense ànima i, malgrat tot, un rètol ens informa que Tossa és una vila florida.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/08/24/carretera-tossa/863679.html?utm_source=rss